

DESIRE®

A romantic couple embracing in a shower. The man is shirtless, muscular, and has a tattoo on his left shoulder. The woman is wearing a black strapless top. They are both wet and looking at each other. The background is a shower curtain with a floral pattern.

Kristi Goldová
Královské útočiště

 HARLEQUIN®
TM

KRISTI GOLDOVÁ

KRÁLOVSKÉ ÚTOČIŠTĚ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

*Milá čtenářko,
vstupujeme společně do nového roku 2026 a naše
srdce a myslí jsou naplněné přáními, touhami a na-
dějemi. Samozřejmě přáními ryze soukromými, ale
také přáními a touhami, které se týkají celé planety,
naší země, nás všech. Přejeme si, abychom žili v bez-
pečném světě, ve kterém se nebudeme muset stracho-
vat o své životy a životy svých blízkých. Přejeme si,
abychom žili ve světě, kde jsou lidé laskaví a ohledu-
plní nejen vůči sobě navzájem, ale vůči všemu živé-
mu. A tak mi dovolte, abych se i já připojil se svým
přáním: Milá čtenářko, přeju Vám splnění všech Va-
šich tajných tužeb, přeju Vám, abyste si o lásce a ro-
mantice jak četla, tak abyste ji i prožívala! Vždyť je to
největší dar a zázrak, se kterým se můžeme potkat.
A Vám i sobě přeju ještě mnoho a mnoho krásných
romantických příběhů.*

*S láskou
Váš Harlequin*

Kristi Goldová

KRÁLOVSKÉ ÚTOČIŠTĚ



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night with the Sheikh

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Pavλίna Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Kristi Goldberg
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Královské útočiště: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2315-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2316-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2317-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Král Rafiq Ibn Fayiz Mehdi vládl pronikavou inteligencí, obrovskou mocí a nekonečným bohatstvím. Nic z toho jej však neochránilo před hroznou tragédií – tragédií za níž byl sám částečně zodpovědný.

Slunce začínalo zapadat, on stál na palácové střešní terase a hleděl na panorama, jež se před ním rozkládalo. Členitý terén, který kdysi obdivoval a miloval, se mu dnes zdál rozčilující. Vyvolával v něm nepříjemné vzpomínky, které se zařezávaly do jeho mysli jako dobře nabroušená dýka.

Klikatá silnice uprostřed noci. Ticho. Prudká světla, která ozařovala úpatí útesu. A nakonec zkroucený kovový vrak...

„Jestli si myslíš, že těmi horami pohneš, ujišťuju tě, že to nepůjde.“

Při zvuku známého hlasu se Rafiq ohlédl. Uviděl svého bratra, který stál jen několik kroků za ním. „Co tu děláš?“

Zain se postavil vedle Rafiqa a opřel se o kamennou stěnu. „Takhle zdravíš muže, který ti před rokem tak velkoryse předal klíče od království?“

Jeho bratr se tehdy vzdal trůnu kvůli lásce – a lásku, tu Rafiq nikdy příliš nechápal. „Promiň, bratře. Nečekal jsem tě ještě nejméně měsíc.“

„Vzhledem k tomu, že jsem už dokončil přípravy projektu ochrany vody, cítil jsem, že bych se mohl vrátit.“

Obvykle by byl za Zainovu přítomnost vděčný, ale

v poslední době si zamiloval spíš samotou. „Přijel jsi sám?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Zain tónem, který Rafiqa vždy dokázal podráždit. „Necestuju bez rodiny, pokud to není naprosto nutné.“

Rafiqa nikdy nevěřil, že by kdy od svého bratra, který býval vyhlášeným sukničkářem, uslyšel taková slova. „Takže Madison přijela s tebou?“

„Ano. Máme s sebou i děti. Chtěl jsem, abys konečně poznal svou neterť a synovce.“

Rafiqa Zainovo nadšení nesdílel. Pobyt v přítomnosti dvou dětí mu jen připomene, co on sám ztratil. „Kde teď jsou?“

„Madison se o ně stará s Elenou.“

Aspoň dočasně tedy unikne bolestnému představení. „Jsem rád, že jsi konečně Eleně vrátil její právoplatné postavení. Domácnost bez ní nefungovala.“

„To jsem slyšel,“ řekl Zain. „A také jsem slyšel, že existuje vážné nebezpečí, že v paláci propukne povstání mezi personálem, pokud je budeš neustále terorizovat.“

Rafiqa věděl, že v poslední době má ke klidu daleko, ale takové přehnané obvinění se ho nijak nedotýkalo. „Neterorizoval jsem personál. Jen jsem některé jeho členy upozornil na nedostatky, pokud to bylo třeba.“

„Pokud jsem to pochopil správně, upozorňoval jsi je denně, bratře. Také jsem zaslechl, že nespolupracuješ s radou.“

Rafiqa začal přemýšlet, co vlastně stojí za bratrovým nenadálým příjezdem. „Mluvil jsi s naším mladším bratrem?“

Zain se podíval stranou. „Občas jsme s Adanem ve spojení.“

Rafiqa cítil, jak se v něm vzmáhá hněv. „Očividně jste mluvili o mně.“

„Zmínil se mi, že od Riminy smrti prožíváš těžké období.“

Rafiqovo podezření se tím potvrdilo – Zain přijel, aby si tady hrál na jeho chůvu. „Přes to, co si ty a Adan myslíte, nepotřebuju pečovatele.“

Zain se naklonil dopředu a jeho výraz zvažněl. „Oba chápeme, jak ničivé muselo být, když jsi ztratil svou ženu a nenarozené dítě –“

„Jak byste to mohli chápat?“ Nikdo nemůže porozumět té neustálé vině a lítosti, pokud něco takového neprožil. „Zrovna ty máš ženu a dvě zdravé děti.“

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Zain, „je pochopitelné, že máš v sobě pořád ještě hněv, obzvlášť vzhledem k množství těch nezodpovězených otázek, které ohledně té nehody vyvstávají. Tvůj přístup a postoj však začíná být znepokojivý. Možná bys měl uvažovat o tom, že by sis vzal dovolenou.“

Něco takového bylo ovšem nemožné – a také to nebylo nutné. „A kdo by v mé nepřítomnosti vládl?“

„Já,“ řekl Zain. „Nakonec... strávil jsem přípravou na vládnutí hodně času, než jsem se vzdal trůnu. Adan je ochoten mi asistovat.“

Rafiq se cynicky zasmál. „Zaprvé, Adan nemá o vládnutí v Bajulu žádný zájem. Nejraději by si jen létal letadly a sváděl ženy. Pokud jde o tebe... naši lidé nezapomněli, že jsi je už podruhé opustil.“

Zain přimhouřil oči a jen stěží potlačil vztek. „Stále tuto zemi bezmezně miluju a jsem schopný dohlédnout na to, aby tady byl pořádek, jak jsem slíbil, než jsem se vrátil s Madison do Států. Nezapomínej, že to já jsem vymyslel a realizoval plán na záchranu vodních zdrojů a zabezpečil jsem tak Bajulu budoucnost. Vysloužil jsem si podporu rady.“

Rafiq si uvědomil, že neměl Zaina kritizovat. „Omlouvám se. Tvé podpory si vážím, ale dovolenou nepotřebuju.“

„Dovolená by ti umožnila, aby sis udělal pořádek ve svých pocitech.“

Rafiq měl už toho vměšování dost. „Moje pocity nejsou důležité. Důležitá je moje zodpovědnost vůči Bajulu.“

„Ale emoční nevyrovnanost začala ovlivňovat tvůj způsob vlády. Žal chce čas, Rafiqu. A ty sis ho nedopřál dostatek.“

Prožíval žal víc a hlouběji, než Zain tušil. „Už je to půl roku. Život musí pokračovat podle plánu.“

Zain si prohrábl rukou tmavé vlasy. „Plány se mění, bratře. A život se prostě občas zastaví. Ty jsi utrpěl obrovskou ztrátu – a pokud si to nepřipustíš, budeš trpět víc a déle.“

Rafiq měl především pocit, že už nechce trpět tento rozhovor. „Dal bych přednost, abychom o tom už dál nemluvili, takže jestli mě omluvíš –“

Rafiq umlčel zvuk kroků. Ohlédl se a viděl Zainovu blondatou manželku s tmavovlasým dítětem v náručí. Okamžitě si všiml štěstí, jež se zračilo ve tváři jeho švagrové, i očividného zbožňování, když se pohledem setkala se Zainem. „Mám tady jednu holčičku, která chce svého tatínka.“

Zain se vřele usmál. „Tatínek si ji velice rád vezme.“

Poté, co Madison podala dítě Zainovi, objala Rafiqa. „Ráda tě vidím, můj drahý švagře.“

„A já tebe, Madison,“ řekl. „Vypadáš výborně. Nikdy bych nepoznal, že máš za sebou porod.“ Ironie tomu chtěla, že porodila jen několik dnů poté, co pohřbil svou ženu.

Odhrnula si trochu rozčuchané vlasy a zčervenala. „Děkuju. Elena mě prosila, abych ti řekla, že se s tebou sejde, jakmile bude Joseph v posteli. Vypadá to, že dokáže našeho syna uklidnit lépe než kdokoli jiný. Je ale pravda, že když vychovávala vás, má dost zkušeností.“

Zain přistoupil blíž k Rafiqovi a podíval se na svou dceru. „Calo, tohle je tvůj strýček Rafiq. Jsme si podobní – až na tu kozí bradku a na to, že jsem mnohem hezčí.“

Rafiq pocítil záchvěv smutku při zvuku jména jejich matky, které přešlo na bratrovu dceru. Svou matku s těžší znal, ale stále v něm přetrvával smutek ze ztráty. „Je to krásné dítě. Gratuluju.“

„Chceš si svou neteř pochovat?“ zeptal se Zain.

Kdyby si to povolil, riskoval by zboření emocionální pevnosti, již si kolem sebe vybudoval. „Snad později. Teď se musím podívat na pár dokumentů.“ Naklonil se a políbil Madison na tvář. „Dala jsi mému bratrovi ty nejvzácnější dary. Za to jsem ti vděčný.“

Rafiq cítil, že už musí odejít, a tak vykročil přes terasu – zastavil ho však Zain, který vrátil dítě Madison a následoval ho ke dveřím. „Počkej, Rafiqu.“

Váhavě se opět otočil ke svému bratrovi. „Co ještě?“

Zain položil Rafiqovi ruku na rameno. „Chápu, proč je pro tebe těžké mluvit o emocionálních záležitostech se svými sourozenci. Proto si myslím, že bys měl vyhledat přítele, který ti rozumí víc než kdokoli jiný.“

Dokázal si vybavit jen jediného člověka, který by odpovídal tomuto popisu – a s ním už dlouho nebyl v kontaktu. „Jestli mluvíš o Shamilu Baradovi, je pryč. Jeho resort je v renovaci.“

„Mluvím o jeho sestře, Mayse.“

Rafiq pocítil lítost a v hlavě se mu přečinulo množství vzpomínek. Myslel na to, jak jí tmavé dlouhé vlasy padají po zádech až pod pás. Vzpomínal na hluboké dolíčky ve tvářích, když se usmála. A pamatoval si i to, jak vypadala tu noc před mnoha lety, když se milovali – a udělali tak největší chybu ve svých životech. Nikdy nedokázal zapomenout na bolest v jejích nádherných očích, když jí jednoho dne řekl, že nikdy nemohou být spolu. „Nemluvil jsem s Maysou celé roky. Přerušila veškeré kontakty poté, co –“

„Poté, co jsi dal přednost Rimě Acarové?“

Neměl by se před kýmkoli za své rozhodnutí obhajovat, ale stejně promluvil. „Když se naši otcové na tom svazku dohodli, nikdo se mě neptal na můj názor.“

Zain si promnul čelist. „Ach, ano. Vzpomínám si, že šejk Acar přetrumfl nabídku Maysina otce během toho svatebního boje. Také si vzpomínám, že jsi neudělal nic, abys to rozhodnutí zvrátil. Nikdy ses ani nepokusil přesvědčit kteroukoli z těch dvou stran, že s Maysou patříte k sobě.“

A toho rozhodnutí litoval mnohokrát. „V souladu s tradicí nebylo něco takového v mé moci.“

Zainův výraz zkameněl. „Mluvíš o tradici, která mě přinutila, abych si vybral mezi svou vladařskou povinností a mojí ženou. Mluvíš o zastaralém a překonaném zvyku, který nepřinesl nic dobrého – vedl k Maysinu a nakonec i ke tvému zoufalství. Sultánova volba Maysina ženicha nakonec vedla k rozvodu a skoro ji zničila – a ty jsi taky se svou královnou nebyl zrovna šťastný.“

Rafiqem projel hněv. „Nevíš o mém vztahu s Rimou nic!“

„Vím, čeho jsem byl ve vaší přítomnosti svědkem.“ Zain se na něj zadíval. „Byl jsi šťastný, Rafiqu? Byla Rima šťastná?“

Nemohl odpovědět pravdivě, protože tím by potvrdil Zainovo podezření. „Na Rimě mi velice záleželo. Dlouho předtím, než jsme se vzali, jsme byli přátelé. A její smrt pro mě byla velmi těžká, ať tomu věříš, nebo ne.“

„Omlouvám se za svou netaktnost,“ řekl Zain. „Jak jsem už říkal, je očividné, že nejsi v pořádku, což mě vede zpět k návrhu, aby sis s Maysou promluvil. Pochopí tě.“

Možná ano, ale jsou tady další problémy. „I kdyby souhlasila, že se se mnou setká, což nepředpokládám, ten vztah by nebyl akceptovatelný. Ona je rozvedená a já jsem vdovec teprve krátkou dobu.“

Zain se zamračil. „Zprvé – navrhuju ti jen to, aby sis s ní promluvil. Neříkal jsem nic o tom, že by sis ji měl vzít. A za druhé, pokud ti dělá starosti, že vás někdo bude podezírat z románku, tak se musíš vykrást v noci.“

Mně tohle vždycky vycházelo. A pokud bys potřeboval, rád ti se vším pomohu.“

O tom neměl žádné pochybnosti. Jeho bratr pozvedl schopnost zmizet na umění. „Nepotřebuju tvou pomoc – a nemám v plánu se s Maysou setkat.“

„Nezavrhuj ten návrh úplně, Rafiqu. Možná je jedním člověkem, který by tě tou obtížnou dobou mohl provést.“

Kdysi by to byla pravda. Maysa ho znala lépe než kdokoli jiný, chápala ho a byla mu vítaným zdrojem opory během dospívání. A také se stala jeho největší slabinou – a on jejím největším zklamáním.

I z toho důvodu by se od ní měl držet v uctivé vzdálenosti. Když však opustil bratrovu společnost a vrátil se do svých pokojů, začal přemýšlet, jestli náhodou Zain nemá pravdu. Možná by stálo za všechna rizika, aby se s Maysou – byť jen na krátký čas – znovu spojil.

Jako vesnická lékařka Maysa Baradová neprodleně otevřela při půlnočním zazvonění dveře – očekávala posla, který za ní přišel se vzkazem, aby šla pomoci churavějícímu dítěti nebo mamince, u které začal porod. Co nečekala, to byl Rafiq Mehdi – nedávno korunovaný a čerstvě ovdovělý král Bajulu. Její kamarád z dětství. Její první láska. A první milenec.

Změny na Rafiqovi byly viditelné, ale jemné. Byl stále vysoký a štíhlý. A stejně pohledný jako vždy, a to i přesto, že teď začal nosit nakrátko střižený plnovous, který ohraničoval jeho smyslná ústa. Oči a vlasy měl pořád temné jako noc – stejně jako ona. Dospělost a přibývající věk mu navíc propůjčily jakousi auru moci. Moci, která jí na mnoha úrovních před mnoha lety zničila.

Nevzpomínala si, kdy ji naposledy navštívil. A nechápala, proč přišel teď. Měla však v úmyslu to zjistit. „Dobrý večer, Vaše Výsosti. Čemu vděčím za tu čest?“

„Potřebuju s tebou mluvit.“

Jeho vážný tón a pronikavý pohled zapnuly v Mayse okamžitě alarm. „Jsi nemocný?“

„Ne. Vysvětlím ti to, jakmile budeme v soukromí.“

Maysa se rozhlédla a viděla, že kousek od domu parkuje černý vůz – nikoho dalšího neviděla. „Kde je ochranka?“

„V paláci. Že jsem tady, ví jen pár členů personálu.“

To, že s ním má být úplně sama, Maysu trochu znepokojovalo. Zvažovala, že ho požádá, aby přišel až ráno, kdy bude patřičně oděná, odpočatá a lépe připravená. Nicméně si také uvědomovala, že Rafiq je král, a jeho přání jí mají být rozkazem – něco takového jí bylo smutně povědomé. Během jejich dospívání by udělala cokoli, oč by ji požádal. A té osudné noci se tak i stalo.

Přes své znepokojení otevřela dveře. „Můžeš na chvíli dál.“

Poté, co Rafiq vstoupil, Maysa zavřela a zamkla dveře. Pak se k němu otočila a zjistila, že na ni upřeně hledí. „Upřímně si cením tvé ochoty přijmout mne v tuto hodinu,“ řekl bez jakékoli důvěrnosti v hlase.

Upřímně pochybovala o tom, že to od ní bylo moudré, ale... „Jsi vítán. Následuj mne.“

Maysa jej vedla chodbou a zastavila se, když se objevila jedna členka jejího personálu. Mávla na překvapenou ženu, že má odejít, a pokračovala kolem množství pokojů v obrovském domě, který patřil jejímu otci a jež používala. Byl to tentýž dům, kde prodělala změnu z dívky na ženu v posteli, v níž spávala od dětství, a to s mužem, který krácel za ní.

Jakmile došli k jejím soukromým pokojům, zavřela dveře a pokynula mu k sedačce. „Posaď se.“

„Raději postojím,“ řekl a začal přecházet po místnosti jako tygr v kleci a s rukama hluboko zanořenýma do kapes svých černých kalhot.

Maysa se posadila na pohovku, stočila si nohy pod sebe a přikryla si kaftanem bosou nohu, která jí zpod něj

vykoukla. Rozhodla se, že s Rafiqem bude hovořit anglicky – pro případ, že by někdo z personálu poslouchal. „Co pro tebe můžu udělat, Rafiqu?“ oslovila ho neformálněji.

Zastavil se před oknem s výhledem na hory. „Nemůžu spát. Mám problémy se spánkem od...“

„Od té nehody,“ dodala, když se jeho hlas vytratil. Od té záhadné nehody jediného vozu, který si vyžádal život královny. „Nespavost i neklid se v takovém případě dají čekat. Jestli chceš, abych ti předepsala něco na spaní, mohu to udělat.“

Obrátil se k ní a v očích měl jakousi emoci, kterou nedokázala pojmenovat. „Nechci žádnou pilulku, Maysa. Chtěl bych se vrátit k té noci a nějak předejít smrti své ženy. Chci najít klid.“

Jeho cit ke královně byl zjevně mnohem hlubší, než si Maysa myslela. „Trvá dlouho, než se člověk vzpomene ze ztráty někoho, na kom mu hodně záleží, Rafiqu.“

„Je to už půl roku,“ řekl. „A očividně mi na ní tolik nezáleželo, což také přímo přispělo k jejímu skonu.“

Maysa pochopila, že měla nesprávný pohled na jeho manželství. Bylo jasné, že Rafiqovo manželství s Rimou Acarovou bylo něčím víc než jen domluvou mezi jejich otci. Nechápala však, proč se obviňuje za její smrt. „Tys ten vůz neřídil, Rafiqu.“

Přešel místnost a posadil se naproti ní na malou pohovku. „Ale já jsem ji přiměl tu noc odjet.“

Nebyla si jistá, že stojí o detaily, ale vzhledem k tomu, že se jí rozhodl svěřit po tolika letech mlčení, rozhodla se mu naslouchat. „Pohádali jste se?“

Sklopil hlavu a složil si tvář do dlaní, jako by chtěl zahnat trpké vzpomínky. „Ano. Vzápětí poté, co mi oznámila, že čeká dítě.“

Rimino těhotenství se podařilo před tiskem utajit, ale pro Maysu nebyla jeho informace nijak překvapující. Bez vědomí krále k ní královna přišla, aby si své

těhotenství potvrdila – nechtěla jít za palácovým lékařem, i když Maysa nikdy nepochopila proč. Rima si vždycky byla vědoma Maysina blízkého vztahu s Rafiqem, který z nich kdysi udělal sokyně. „Tys z té zprávy neměl radost?“

„Byl jsem rád, že budu mít dědice. Ale ona nebyla ráda, že bude mít moje dítě.“

Maysa viděla Rima stres, když jí potvrdila, že je těhotná – tehdy to však přičítala lehkému šoku. „To ti řekla?“

Povzdechl si. „Ne tolika slovy, ale já jsem její neštěstí vycítil. Když jsem se jí snažil vyptávat, nepopřela to. O něco později... zmizela.“

Maysa pocítila zadostiučinění, že se jí rozhodl svěřit se svým břemenem a pocitem viny. Měla podezření, že ví, kde před nehodou královna byla, ačkoli pro to neměla žádný důkaz. „Víš, kam mohla jet?“

Jeho výraz zůstal zachmuřený. „Ne. A zřejmě se to nikdy nedozvím. Vím však, že kdybych k ní byl laskavější, asi by nepocítila takovou silnou potřebu odejít.“

Nabídla mu jedinou radu, kterou v daném okamžiku mohla. Radu, kterou se ona sama byla nucena řídit ode dne, kdy jí řekl, že se bude ženit, což rozbilo všechny její sny o jejich společné budoucnosti. „Rafiqu, můžeš strávit celý život přemítáním o tom, co by mohlo být – nebo se můžeš v životě posunout někam dál.“

„Řekl jsem Zainovi před několika hodinami, že přesně to hodlám udělat,“ odpověděl. „Ale nepřipouštěl jsem si, jak je to těžké. Nepřipustil jsem to ani jemu.“

„Bylo by dobré, kdyby ti v tom těžkém čase zkoušky byl tvůj bratr nablízku.“

Rafiq upíral oči do podlahy. „Přijel dnes do Bajulu. S Madison a jejich dětmi.“

Náhle pochopila, že přítomnost dětí by mohla být tím největším důvodem pro jeho skleslost a tíseň. „To musí být pro tebe velice těžké.“

Konečně se na ni podíval. „Proč si myslíš, že přítomnost bratrovy rodiny nevítám?“

Chlácholivě mu položila ruku na paži. „Samozřejmě, že si nic takového nemyslím. Ale přítomnost dvou dětí ti může připomínat tvou nedávnou ztrátu.“

„S tím se vyrovnám. Nemůžu ale vystát Zainovy rady. Má pocit, že potřebuju dovolenou.“

„Možná má pravdu. Nějaký čas strávený jinde by mohl přispět k uzdravujícímu procesu.“

Zamračil se. „Nemá pravdu. Potřebuju jen čas, abych si zvykl. Toho můžu dosáhnout i během plnění svých povinností.“

Pokud mohla soudit, vysoce své síly přeceňoval. „Víš Zain, kde teď jsi?“

„Ano. Trval na tom, abych si s tebou promluvil.“

Maysa znovu pocítila propad jakýchsi nejasných nadějí. „Myslela jsem si, že jsi třeba přišel sám.“

„Nikdy by mě ani nenapadlo, abych tě obtěžoval,“ řekl.

„Není to obtěžování, Rafiq. Zvažovala jsem, že tě po pohřbu navštívím, ale nebyla jsem si vůbec jistá tím, že by má návštěva byla vítaná.“

Upřímně a vážně se na ni zahleděl. „V mém světě jsi vždy vítána, Mayso.“

V tom okamžiku ji vzpomínky zasáhly plnou silou. Vzpomínky na dobu, kdy jí říkal totéž.

Ať budoucnost skrývá cokoli, vždy budeš v mém světě vítána, habibti...

Nebyla však vítána ani trochu. Po uzavření svatební smlouvy jim byly zakázány jakékoli kontakty, stejně se však scházeli potají. To jen podnítilo oheň, který mezi nimi plál, a to až do noci, kdy se spolu poprvé – a naposledy – milovali.

Maysu by zajímalo, jestli si na to Rafiq vzpomíná. Zajímalo by ji, jestli si ty úžasné momenty vybavuje – nebo jestli je ze svého vědomí vytěsnil. Zajímalo by ji, proč

byla tak hloupá, že věřila, že nakonec změni své rozhodnutí ohledně svatby s Rimou.

Vstala, přešla místnost a nalila z karafy na stolku vodu. Stála zády k Rafiqovi a těžce pila, když tu za sebou uslyšela kroky.

„Řekl jsem něco, co tě rozrušilo, Mayo?“

Rozrušila ji především jeho přítomnost. A rozrušovaly ji její city k němu. Odložila pohár na stůl a obrátila se k němu. „Proč tady doopravdy jsi, Rafiq? Proč jsi za mnou po všech těch letech přišel?“

Zatvářil se zmateně. „Vždycky jsem se k tobě uchýlil pro útěchu.“

„Vždycky ne,“ opáčila. „Víc než deset let jsme byli naprostí cizinci.“

V jeho tváři se objevil hněv. „To ty jsi odjela z Bajulu do Států, Mayo. Já jsem tady byl pořád.“

„Poté, co jsem se rozvedla s Butrusem, jsem neměla jinou možnost.“

„Za toho muže ses nikdy neměla provdat.“

Za muže bez citu a bez srdce, který ji téměř připravil o sebeúctu. „Moje manželství nebylo ničím víc než smlouvou a rozhodnutím mého otce. Stejně, jako tomu bylo s tebou a Rimou.“

Rafiq naklonil hlavu a hleděl na ni. „Proč jsi riskovala svou pověst a své jméno a rozvedla se s ním?“

Neodvažovala se mu říct celou pravdu. „Odmítl mi dovolit, abych provozovala své zaměstnání. A já jsem odmítla dovolit, aby mi říkal, jak mám žít svůj život.“

Podíval se, jako by viděl přímo skrze ni. „To byl jediný důvod?“

„Cožpak to nestačí? Jaký jiný důvod bych měla mít?“

Teď se zatvářil skoro cynicky. „Každý ví o pochybných Butrusových obchodech a stycích.“

Rozhodla se, že ho raději nechá věřit tomuto, než aby mu vyjevila tvrdou skutečnost – že Butrus byl sadistický a brutální chlípák. „Když jsme se vzali, bylo mi osmnáct

let, Rafiqu. Jeho obchody se mě nijak netýkaly. Žádalo se po mně jen to, abych byla poslušná žena.“

Zvedl obočí. „V posteli?“

Lehce zaváhala. „Přeješ si, abych zalhala a řekla ne?“

„Je o třicet let starší než ty. Doufal jsem, že řekneš, že neměl o tělesné záležitosti zájem, protože už nebyl schopen... je vykonávat.“

Mnoho nocí si přála, aby to tak bylo. „Butrus je muž. A muži ztrácejí zájem o sex jen málokdy. Na věku přitom nezáleží.“

„Uspokojil tě, Mayo?“

Ztuhla. „Do toho ti nic není.“

Pohládl ji prstem po tváři. „Jsem jen zvědavý, jestli věděl, jak tě potěšit. Jestli se naučil – jako jsem se to naučil já – jak to udělat, aby ses chvěla touhou.“

Objala se rukama kolem pasu, jako by si tím chtěla poskytnout ochranu před tou magnetickou přitažlivostí, již k němu neustále cítila. Před vzpomínkami. „Uspokojovala tě Rima, Rafiqu? Nebo jsi za ní chodil jen proto, abys zplodil dědice?“ V okamžiku, kdy ta slova opustila její ústa, v duchu se proklínala za svou neomalenost.

Rafiq se obrátil zády, přešel místnost a zahleděl se na hory. Pomalu k němu přistoupila a položila mu dlaň na rameno. „Je mi to líto, Rafiqu. Nechtěla jsem být nelaskavá. Víím, jak tě ztráta dítěte trápí. A také víím, že ti na tvé ženě velmi záleželo a že jsi byl dobrý manžel. Nikdy bys neignoroval její potřeby.“

„A tím, že jsem to dělal, byl jsem přinucen být lhostejný k tomu, co jsem potřeboval nejvíc.“

„A to bylo co?“

„Ty.“

Rafiq se bez varování prudce otočil a přitiskl Maysu k sobě. Vzápětí ji začal vášnivě a zoufale líbat. A ona, jako vždy, jeho polibky opětovala.

Nezamlouvalo se jí, že mu byla schopna tak lehce podlehnout, ale nedokázala se zastavit. Pohrdala sebou za to,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Královské útočiště.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.